

FENYVESI KRISTÓF

Genealógia, kultúra, tudomány

Az önmegfigyelés megfigyelése és a magyarságtudományok*

A magyarságtudományok önértelmezései címmel meghirdetett konferencia (1) a magyarságtudományt többségében faggató reflektivitásával, (2) a magyarságtudományok legutóbbi, interdiszciplináris és interkulturális taxonómiáira építő felhívásával, olyan kérdéseket fogalmaz meg, amelyek a megszólalót egy a tulajdonképeni megszólalást megelőző beszédre hívják, mondhatni „metahelyzetbe” hozzák.¹ Ez a metahelyzet és az ebből a metahelyzetből címzett beszédmód a magyarságtudományok kibontakozásának eddigi összes jelentős állomásánál tetten érhető volt. Gyakorta diszkurzív mozzanatként érvényesült, mint például Németh László magyarságtudományi koncepciójában, amely szerint „a magyarságtudomány tulajdonképp ott kezdődik, ahol az egyes szakok szólásjoga elszigeteltségük miatt véget ér.”² Mindenesetre, hogy a magyarságtudományok önértelmezéseiről szóló beszéd nagyfokú körültekintést, nemegyszer még halmazelméleti jártasságot is követel a megszólalótól, alátámasztják Juhász Gyula professzor szavai, aki *A hungarológia fogalmának és tárgykörének értelmezése* címmel úgy fogalmaz, hogy „nem hiszem, hogy akadna akár csak egy is a jelentős tudós kollégáink közül [...], aki magát hungarológusnak tekintené és ne saját tudományága művelőjének.”³

A magyarságtudományok önértelmezéseinek kérdése, többek között ebből a tulajdonképpen elfoglalhatatlan pozícióból következően lesz egy olyan rendkívül összetett, sajátos episztémikus szerkezetű, amely egyfelől a reflektivitás legszebb filozófiai fogaskérdéseivel ápol közeli viszonyt, másfelől a magyarságtudományok szóösszetétel tagjainak értelmezésére és önértelmezéseire is utalva a mindennapi kulturális gyakorlat és kompetenciák kontextusában is időről-időre felvetendő marad. Jelen pillanatban talán mégsem az tűnik a legsürgetőbbnek, hogy a reflektivitás tradíciójának méltán népszerű protagonistája, Szókratész nagy kérdésével álljunk a magyarságtudomány elé, és arról faggassuk, hogy vajon *valami szörnyeteg-e, aki*

---

* Elhangzott 2008. augusztus 22-én, Budapesten a Nemzetközi Magyarságtudományi Társaság által szervezett *A magyarságtudományok önértelmezései - Doktori iskolák II. nemzetközi konferenciája* című találkozón az MTA Irodalomtudományi Intézet – Illyés Gyula Archívumában.

¹ Vö. *A magyarságtudományok önértelmezései - Doktori iskolák II. nemzetközi konferenciája* Tuomo Lahdelma, Monok István és Dobos István (Nemzetközi Magyarságtudományi Társaság) által közzétett felhívásával: önértelmezés és intézményesülés összefüggéseinek eszmetörténeti, tudományelméleti, szociológiai, kultúra- és médiatudományi vizsgálata; a hungarológia tudományos mibenlétének, helyének és feladatának meghatározása; tudomány- és kultúraközi párbeszéd összefüggései; A saját és idegen kultúra közötti párbeszéd létesítésének filozófiai, antropológiai, nyelv- és szubjektumszemléleti előfeltételei és a magyarságtudományok önértelmezései...

² Németh László: A magyarságtudomány feladatai. In: *A hungarológia fogalma*. Hungarológiai Ismerettár 5. Giay Béla szerk., B. Nádor Orsolya szerk. Nemzetközi Hungarológiai Központ - Magyar Elektronikus Könyvtár, 1990, 31.

³ Juhász Gyula: A hungarológia fogalmának és tárgykörének értelmezése. In: Giay Béla: i. m., 75.

Tüphónnál is bonyolultabb és jobban okádja a tüzet, vagy pedig szelídebb és egyszerűbb lény, akinek természeténél fogva valami isteni és minden elvakultságtól mentes jelleg jutott osztályrészéül. Sokkal fontosabb lehet a reflektivitás kulturális, vagy éppenséggel társadalmi szintjére figyelmezve azt kérdezni, hogy mi lehet, illetve mi minden lehetne a magyarságtudományok feladata, ha tetszik *értelme* a kulturális gyakorlatokra és kompetenciákra nézve?

Nádas Péter, alig öt évvel ezelőtt *A reflektivitás nagyszerűségéről* címmel az *Élet és Irodalom* hasábjain megjelent publicisztikájában, nem kevés szarkazmussal ír arról, hogy kérdőre vont tudományaink tárgyának részesei, nevezetesen a „magyarok”, politikailag korrektül szólva, a reflektivitás terén kihívásokkal kell szembenéznünk: „Reflektivitásuk diszharmonikus jellege különösen akkor feltűnő, amikor erősen reflektált kulturális környezetbe kerülnek, vagy erősen reflektált kulturális környezetből származó személyekkel kell együttműködniük. Félénkek és agresszívek. Az erősen reflektált viselkedés sokkolja őket, elbizonytalanodnak vagy teljesen elvesztik az orientációt és indulatoskodnak.”⁴ – írja. A Nádas által adott leírásból most nem a nemzetkarakterológiai fejtegetések jellegzetesen reflektálatlan hangvételére való rájátszást, mint az írás reflektív és érzékeny humorának (egyébként másodlagos) forrását szeretném kiemelni. Sokkal inkább azt, hogy a kulturális-közösségi reflektivitásnak a gyakorlatba beíródni és átadódni, ily módon pedig a gyakorlatot is megváltoztatni képes pozitív megnyilvánulásaival történő találkozás, ahogy az írás címe is mondja, valóban nagyszerű lehet. Az érzékelt, felfogott, azonosított reflexió reflexiót szül. A diskurzus rendjét, a reflektív gyakorlat lényegét ismerő másokban nem elnémitja, hanem stimulálja a *saját* reflektivitását, visszatérő és új kérdések felvetésére, átmeneti válaszok felvázolására sarkall, a reflektivitás ingáját lengésben tartja – *szétszór és összegyűjt, közeledik és távolodik*, a héraikleitoszi gyermek Fort/Da játékát játszva.

Mindazoknak, akik képesek olyan összetett reflektivitás-gépezeteket működtetni, és időről-időre újra elgondolni, mint a magyarságtudományok, sokat kell tudniuk annak a kontextusnak a belső feltételeiről is, amelyekben ezek a gyakorlatok egyáltalán lehetségesek. Gragger Róbert, a már idézett Németh László, Eckhardt Sándor, Bibó István, Klaniczay Tibor, Rákos Péter vagy éppen Illyés Gyula gondolatai a magyarságtudományok körül, pontosan attól voltak nagyszerűek, hogy egytől-egyig a távoli dimenziókat és mezőket egybelátni képes, mondhatni hiper-diszkurzív gondolkodói alkat megnyilvánulásainak tekinthetők. Ráadásul a centrum és a periféria interdependens egységének feloldódását és ennek többszintű következményeit mindahányszor olyan éles pontossággal regisztrálták, hogy jóval a poszt-teoretikus iskolázottság térnyerése előtt az első újraértékelői lettek a – Rákos Péter szavaival élve – „perem-ember” lét adottságainak. Nemcsak a magyarságtudományok, hanem általában a magyar kultúra történetére nézve is figyelembe veendő megállapításaik kontextuális lehetőségfeltételéhez hozzájárult az is, hogy ezek az emberek teljes tudósi, filozófusi, művészi figyelmüket és politikailag – mai fogalmaink szerint – egyfajta liberális nacionalizmus által tagolt kozmopolita érzékenységüket tudták kibontakoztatni abban a tükrös struktúrában, amely a magyarságtudományi programokat metasíkon működteti. Amikor tehát a magyarságtudományok önértelmezéseire, a magyarságtudományokban benne rejlő hiper-reflektív potenciál által kérdezzük,

⁴ Nádas Péter: *A reflektivitás nagyszerűségéről*. *Élet és Irodalom* 47. évf./46., 2003. november 13.

akkor egyben azt is kérdezzük, hogy hogyan lehetséges a reflektivitás? Természetesen célszerűbb ezt a kérdést is kulturális szinten megfogalmazni. Hogyan lehetséges a reflektivitás Közép-Európában? Hogyan lehetséges a reflektivitás magyar kultúra kontextusában?

Azt, hogy térségünkben nem csak, hogy lehetséges, hanem betetőzés közeli állapotba is jutott egy a *magyarságtudományok önértelmezései* szempontjából is fontos reflektív hullám, jelzi, hogy a geográfiai és politikai értelemben vett régi határait egyre inkább megközelítő Európa újraértelmezéséhez a legizgalmasabb és leghangsúlyosabb hozzászólások, egyre koncentráltabban éppen a Magyarországgal földrajzilag szomszédos területek szülőiteitől, velünk egy „kontakt-zónából” származó gondolkodóktól, művészekről jönnek. Az sem mellékes, hogy közülük sokan korunk Európájának intellektuális vagy gazdasági emigránsai, azaz olyan kulturális „nagykövetek”, akikre hazájuk, talán éppen reflektivitásuk okán nem tartott igényt. „*East, west, suitcase's best.*” – idézi mottóként Dubravka Ugresic-et Thomka Beáta a *boszorkánnyá nyilvánított horvát gondolkodónőről* írott *Ex-YU-Ex(odus)* című esszéjében.⁵

De vannak olyan sikeres politikusok is, akik nem boszorkánymesterként, jövevényként, hanem küldöttként érkeztek Brüsszelbe, mint például a Kultúraközi párbeszéd európai évének meghirdetését kezdeményező szlovák Jan Figel. Ha csak az elmúlt hetekbeni folyóirat olvasmányaimra gondolok, akkor azt mondhatnám, hogy ez az úgynevezett perem, közel két évtizeddel a Közép-Kelet-Európában bekövetkező rendszerváltások, forradalmak és háborúk után, olyan, a szó szoros értelmében véve is megkerülhetetlen kérdéseket fogalmaz meg, amelyek az európai egység megteremtésének ügyét, az uniós projektum sikerre vihetőségét is el fogják dönteni. A *Tiszatáj* folyóirat 2008 júniusi száma *Híd - Csomópontok, perifériák, közties terek a horvát, a szerb és a szlovén irodalomban* címmel kínált reprezentatív és egyben alapos válogatást Virág Zoltán szerkesztésében; a *Jelenkor* 2008 július-augusztusi száma a boszniai irodalom körképét adta Radics Viktória fordításaival és válogatásában; a *Filológiai Közöny*, pedig *A kulturális különbözőség poétikája és politikája* című, Orbán Jolán által összeállított lapszámában, 2007/1-2-es jelzéssel ugyan, de szintén az elmúlt hetekben bocsátotta közre a tavaly meghívásunkra Pécssett járt szlovén Aleš Debeljak és amerikai felesége Erica Johnson Debeljak szövegeit, Carol L. Bernstein és mások társaságában.⁶ Tanulságos és döbbenetes szövegek váltják egymást a lapokon, amelyek egy olyan szellemi közegre nyitnak, amelyben bárki másnál jóval többet és pontosabban tudnak mesélni a kelet-európai „nemzetközösségi” létezés minden egykori nyűgéről, közelmúltbeli nyilairól, és jelenkori tengerfájdalmáról, de rendszerint nosztalgikusan emlegetett adományairól is. Egyébként az érzelmi-retorikai ambiguitásnak ugyanez a kritikai reflektivitásra sarkalló, hullámzó dinamikája táplálta Milan Kunderát, jellemzi az ukrán Jurij Andruhovics, vagy a lengyel Andrej Stasiuk írásait, de említhetnénk az újabban a „nagy szovjet fazékról” rendhagyó szakácskönyvet is író orosz Wladimir Kaminer eurokonform humorát, vagy Viktor Jerofejev nonkonformista irodalmi huliganizmusát. Az ambiguus szerkezetek klasszikus nyelvészeti példáját mindannyian jól ismerjük: *Az oroszlan (med-*

⁵ Vö.: Thomka Beáta: *Ex-YU-Ex(odus)*. *Tiszatáj* 2008/6., 38-45.

⁶ Lásd a Kelet-nyugati Átjáró – I. Találkozó a Balkán Kapujában Interdiszciplináris Konferencia (2007. szept. 14-17., Pécs) programját – a Pécsi Tudományegyetem Modern Irodalomtörténeti és Irodalomelméleti Tanszék Sensus Kutatócsoportja és a Pécsi Kulturális Központ szervezésében.

ve, sas, turul – mindenkinek a magáét) *simogatása veszélyes*. (Mutatis mutandis érvényes mindez a posztkoloniális érdeklődés fókuszában álló szövegekre csakúgy, mint az idegenség identitás-élménnyé válásának olyan epicentrális megnyilvánulása-ira mint Albert Camus, Jorge Semprun memoárjai vagy éppen Jacques Derrida személyes „eredetprotézise”.)

Az olyan imaginárius kötelékek összetartó erejéről, feszültségéről avagy szorításáról szóló beszédek ezek, amelyek – akár mint a magyarságtudomány szerkezeti vázlata – „több mint egy” entitást, kollektívumot tartanak össze.⁷ Ha azonban még kételkednénk abban, hogy ezek a véletlenszerűen egymásmellé sodródott folyóirat-számok és az azokat kiegészítő példák valamit jeleznek, akkor elég fellapozni azt az angol nyelven is megjelent vaskos kötetet, amelyet egy csaknem harminc független belgrádi tudósból álló kör hozott létre a délszláv konfliktus kellős közepén, 1994-95-ben tartott kétheti ülések során, amely nem kisebb célt tűzött maga elé, mint annak a konfliktusnak, ideológiának és propagandának a szisztematikus vizsgálatát, amely 1991-től kezdődően háborúba vitte szerb emberek tízezreit. A szerb nyelven 1996-ban megjelent *The Road to War in Serbia – Trauma and Catharsis* című kötet az etnicitás és nacionalizmus, az egyház, a tudomány, az irodalom és a sport hatásán kívül, megvizsgálja a politikusoknak, az egyetemi diákságnak, az irányító pártoknak és a médiának is a szerepét. Teszi ezt úgy, hogy a tanulmányok állításai, következtetései javarészt mind a mai napig alapvető érvennyel citálhatók.⁸

A kulturális decentralizáció, illetve a „regionális öntudatok reneszánsza” lehetőséget kínál a nyugatitól eltérő kulturális tapasztalatok megfogalmazására és a reflektivitás hagyományának ápolására oly nagy gondot fordító nyugat, igényt is tart ezekre a tapasztalatokra. A *magyarságtudományok önértelmezése* számára is döntő kérdés, hogy ennek a bizonyos nyugatitól eltérő kulturális tapasztalatnak, nevezetesen a *közép-európaiság* tapasztalatának a megfogalmazásában, átadásában és általában a benne való eligazításban és eligazodásban, milyen eredmények érhetők el a magyarságtudományok intézményrendszerének közvetítésével, illetve melyek a legmegfelelőbb eszközök magának a kontextusnak a motiválására, a reflektivitás kulturális szintjének emelésére. A kérdés nem csak az, hogy miként lehet minél több platformon tenni azért, hogy ez az egyedülálló tapasztalat kincs bárki számára hozzáférhető, „lehívható legyen”, hanem legalább ekkora feladat felkelteni az igényt, az érdeklődést a tapasztalókban – bárhogyan is hangozzék ez – *saját tapasztalataik* iránt.

Amikor ezen gondolkodunk, akkor ne feledjük azt sem, hogy ez a bizonyos közép-európaiság, bár az utóbbi években sokat veszített jellegzetes 1984-es bájából, még mindig vonzó árucikk tud lenni a *genius loci*-k globális piacán – szintén a közelmúlt eseménye Dragomán György regényének nemzetközi sikere. És ugyanakkor érdemes figyelemmel lennünk arra is amikor a tapasztalatot – reflektivitás hiányában – a nemzeti tapéta valóságos és szimbolikus össznépi tapasztása helyettesíti, miként arról a *Duo van der Mixt* román művészpáros tevékenységét méltatva, Tillmann József Attila a *Népszabadság* napilap hasábjain néhány héttel ezelőtt elgondolkodott. Carl Schmitt-re utalva és Bibót idézve írja Tillmann: „*a beszűkült nemzeti kul-*

⁷ Vö.: Debeljak, Aleš: A „több mint egy” nyomában: a kozmopolitizmus személyes víziója. Boros János ford., *Filológiai Közöny* 2007/1-2., 9-16.

⁸ Vö. *The Road to War in Serbia - Trauma and Catharsis*. Nebojša Popov szerk., Central European University Press, Budapest, 2000.

turális térfelfogás folytán a nagy és a kicsiny eltorzult arányai nemcsak személyes, hanem közösségi vonatkozásokban is éreztetik hatásukat: »E nemzetek legtöbbje egykori vagy lehetséges nagyhatalmi helyzeteken rágódik [...] ugyanakkor azonban oly csüggedten tudja magára alkalmazni a 'kis nemzet' megjelölést, ami például egy holland vagy dán számára teljesen érthetetlen volna.« A személyes és a kollektív önértékelés aránytévésztése és identitásavara mutatkozik meg azokban a vágyfantáziákban, amelyek Nagy-Magyarországról, Nagy-Romániáról, Nagy-Moráviáról stb. álmodoznak.»⁹

A magyarságtudomány már csak nemzetköziségen alapuló intézményrendszerénél fogva is az elsők között segíthet hozzá a nemzeti térdimenziók kulturális értelmű kitérítéséhez, és ebben lehet, hogy legalább annyira fontos a belső kontextusra irányuló figyelem, mint a várakozások felmérése és a fogadókészség felismerése a külföldi közegben. Például a magyarságtudományok nem magyar szaktekintélyeinek kulturális – tehát nem csupán szűkebb értelemben vett szakmai – megnyilvánulásai, minél hangsúlyosabbak, annál nagyobb mértékben járulhatnak hozzá ahhoz, hogy a kulturális párbeszéd ne csak egy retorikai fordulat legyen, hanem a kulturális fordulat közösségi szinten is hatni képes gyakorlataként érvényesüljön Európa diszkurzív, kulturális, művészeti, irodalmi térként történő újraalkotásában.

Kultúra, párbeszéd, szituáció és „a minden európai egyén és közösség kulturális és állampolgári tudatát összefogó közös mentális keret”, azaz egy lehetséges európai identitás kapcsán egyelőre azonban nem árt megfogalmazni olyan banálisnak ható kérdéseket sem, hogy „Hol vannak a viccek az európaiakról?”. A már többször is szóba hozott Aleš Debeljak, *Európa európaiak nélkül* című könyvében írja: „Ez a keret egyelőre még igen gyöngye, elvont, nem kötelező és tetszőleges. Ez abban a tényben is fellelhető, hogy nincs egyetlen vicc sem az európaiakról, miközben tömegével szólnak viccek az egyes népekről. A viccek a sztereotípiákat erősítik, de a környezetre vonatkozó mindennapi megfigyelésekként szemléletesen mutatják fel a sarkítottan szemlélt tárgyat. Az európaiak azért nem szerepelnek viccek hőseiként, mert az európaiság mint fő identitás igen gyöngén van jelen az óvilág nemzetállamainak felfogásában. [...] Az egyesült Európa ugyanis még mindig a társadalmi elitek és nem a széles populációk projektje. Fentről lefelé építkezik, ezért nem tud lehorgonyozni az emberek között.”¹⁰ Nos, Németh László, aki ezt a „több mint egy” tudatot összefogó mentális keretet magyarságtudományi írásaiban nagyon is, néhol talán túlságosan is annak belső kontextusa felől közelítette meg, a legszélesebb, azaz a társadalom vertikumában legalsó populáció, Németh kifejezésével „összegubancolódtott népcsomó” mentális közösségétől indulva beszélt közép-európaiságról, európaiságról és emberségről, mint a magyarságtudományok egymásba ágyazódó referenciális keretéről.

Németh a „magyarság”, „közép-európaiság”, „európaiság” és „emberség” szintjein egy-egy – némileg eufemikusan szólva ma akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy – „mentalitástörténeti” fókuszú tudománycsoportot képzelt el.¹¹ Erre a pontra visszanyúlni a magyarságtudományok mai taxonómiáját szemügyre véve nem csak, hogy

⁹ Tillmann J. A.: A madarak énekétől a nemzeti tapétáig. A kelet-európai identitásprobléma és lehetséges kezelése. *Népszabadság*, 2008. augusztus 10.

¹⁰ Debeljak, Aleš: *Európa európaiak nélkül*. Gállos Orsolya ford., Napkút Kiadó, 2006, 14.

¹¹ Vö. Németh László: i. m., 29.

nyilvánvaló anakronizmus, de egyben leszűkítő gesztus is volna. Németh László metafora-készletére azonban nem árthat még egy, avagy több mint egy pillantást vetni. A százfelé kinyúló gyökérzet, a részei összegénél mindig többet jelentő szervezet, a kulturális ozmózist szavatoló „határhártyák” és így tovább, mind a szerves organizmus, a biológikum metaforái.

Mindenekelőtt genealogikus implikációjú metaforák tehát, azonban kiemelendő, hogy szándékolt eltávolodást jeleznek a transzcendens genealógiától, avagy monogenealógiától, amelynek klasszikus organikus metaforája például az egyetlen törzsről szétágazó fa képzele lenne. A kettős, sőt, többes, belsőkre és külsőkre egyaránt irányuló kontextualizáció, kiegészülve a magyarságtudományokban adottságként megragadható, öntöbbszöröző reflektivitással, olyan hasonlatokig visz Némethnél, mint az „Egy darab természet nézi bennem a nagy természetet; olyan vagyok, mint [...] a paprika torzsája, mely belülről fordul héja felé.”¹² A Klaniczay Tibor által, a magyarságtudományok „elhatárolhatatlanság”-áról jónéhány évtizeddel később mondottakat is célszerű Németh László által megfogalmazottak összefüggésében felidézni¹³, hiszen az interdiszciplinaritás, sőt, Rákos Péterrel szólva a „szupradiszciplinaritás” egy olyan különleges következményére is felhívhatjuk általa figyelmet, amelyből többek között jelen összejövételünk tárgya is fakad.

A modern nyugati episztemológia diszkurzív újrendeződésében kiemelten fontos mozzanat, amelyet talán meg sem vizsgáltunk még a maga tudományelméleti jelentőségében, Friedrich Nietzsche diszciplinaris kritikája, amelyet a tizenkilencedik századi német akadémikus klasszika-filológia képződményével szemben fogalmazott meg, rögvest a diskurzus rendjébe történő rituális beléptetésének pillanatában, nevezetesen a bázeli egyetemen 1869-ben megtartott székfoglaló beszédében. „*Napjainkban a klasszika-filológiáról nincs egységes és világos képzetünk.*” – indít Nietzsche, s ennek fő okai között jelöli meg e tudomány „sokrétűségét”, „fogalmi egységének hiányát”. A filológiát, mint „különböző tudományos tevékenységek szervesen halmazát” mutatja fel, melyben többek között az esztétika, az etika, a történelem-tudomány, egyfajta pszichológikus érdeklődés, pedagógia és mindezek különféle variációi adnak egymásnak találkozót. Ezen a helyzeten változtathatna, ha egy filozófia háttérrel és ezzel a háttérrel szorososan összezsomózva sikerülne a „filológiai” felismeréseknek távlatot adni és ezzel aktualizálni a klasszika-filológia „*legsajátabb lényegét, hogy a kezdetben ellenséges, és csak erőszakkal összehozott alapindítékok teljességgel összenőjenek és eggyé váljanak.*” – mondja Nietzsche.¹⁴

Ezzel a „helyes olvasás művészetének”, a modern irodalomelméleti hermeneutikáknak, Farkas Zsolt szójátékával élve a „filodalomnak és az irozófiának”, mint diszkurzív konstellációknak a felfedezésénél vagyunk. Felfedezésünk a jelek használatának, az értékskálák és értelmezések, a különféle hermeneutikák és az életformák, a képzés, az intézményesülés és a különféle ismeretelméletek elválaszthatatlan összefüggésére is felhívja a figyelmet, ennek minden következményével együtt. Nincs rá mód, hogy most lajstromba foglaljuk mindezen következményeket, arra azonban van, hogy Gragger Róbert megalapozó jelentőségű és a magyarságtudományok önért-

¹² Vö. Németh László: i. m., 21.

¹³ Vö. A nemzeti emlékezet tudománya. (tv-beszélgetés a hungarológiáról.) in: *A hungarológia fogalma*: i. m., 92.

¹⁴ Vö. Nietzsche: Homérosz és a klasszika-filológia. Molnár Anna ford., in: Uő.: *Ifjúkori görög tárgyú írások*. Tatár György szerk., Budapest, Európa Könyvkiadó, 2000, 5–30.

telmezése szempontjából mindmáig érvényes, 1921-ből való gondolatait idézzem: „*A szellem folyamatosságának kutatása filológiai alapon kell, hogy történjék, mint ahogyan a tudományos külföldkutatás gerincét is a filológia jelenti. A filológiát semmiképpen sem csak hangtörténetként vagy szövegkritikaként, nyelvtörténetként vagy irodalomtörténetként kell értelmezni, nem speciális szakká zsugorítva, hanem a görög szó legtágabb értelmében.*”

„*A filológia nem szűkítheti a határait annál jobban, mint ahogyan azt maga az élet jelölte ki. Éppen ezért a nép egész életét – minden megnyilvánulásával együtt – történelmileg létrejött, szervesen összetartó egészként kell értelmezni.*”¹⁵ Közvetlenül Gragger mondataihoz kapcsolhatók Klaniczay Tibor szintén alapvető gondolatai: „*A magyarságnak mint etnikumnak, mint nemzetnek, mint történelmi utat bejárt társadalomnak, mint nyelvnek, a szokásos külföldi terminológia szerint, mint sajátos civilizációnak a kutatását, az ezzel való foglalkozást jelenti egyúttal az, amit röviden »magyar filológia« címen jeleztem. Az Études Hongroises vagy Hungarian Studies kutatási területéről van tehát szó.*”¹⁶

A kontextualista fordulat, a reflektivitás, a filológia és a filozófia sajátos magyarságtudományi metszetét szemrevételezve hiba volna a magyarságtudományok tudománytörténeti alapját, a nyelvészetet figyelmen kívül hagyni. Nem csak a nyelvészeti, de a nyelvi (és nyelvezeti, terminológiai) megelőzöttségről is gondolkodnunk kell ugyanis, arról nem is beszélve, hogy mindenféle nyelvészet megelőlegez valamiféle tudást az illető kultúráról, és minden kultúraelmélet előfeltételez valamiféle nyelvészetet. Érdemes lehet olyan, nem csak az elméletek, hanem a primér művészi produkció által is birtokba vett modellek érvényesítését is javasolni a kutatási programokban, intézményi stratégiákban, képzési kurrikulumokban mint például a kulturális antropológiai szemlélet által megképzett új területek.

A kulturális/társadalmi megnyilvánulások öninterpretatív jellegéből kiinduló interpretáció *A magyar mint idegen nyelv* nyomán, akár megvizsgálhatóvá tenné *A magyar mint idegen* tárgykörét is, amelyben a kulturális antropológia, mint a Másikkal való találkozás közege, illetve a fordítás, mint a tulajdonképpeni interkulturális aktus válnának kibonthatókká a magyarságtudományok vonatkozásában. Már Gragger Róbert számára is rendkívül élesen jelentkezett a fordítás kulturális szerepe: „*a népek szomszédaikkal szembeni meg nem értésének fő oka a nyelvi elszigeteltség.*” – írta. Az egyetemi nyelvoktatásban már alkalmazott modulok közül két példa: „*Kölcsönvett önazonosságok – szemszögváltás a kultúrák közötti párbeszéd segítségével*”¹⁷ vagy a Jyväskylä-i Egyetemen Finnországban, jelenlegi tanulmányaim színhelyén, hasonlóan „több mint egy” szerepet láthat el az „*each one teach one*” elnevezésű, a különféle nációkból származó diákok rendszeres formában egymást tanító öntevékenységére alapozó oktatási modul is. A tudományos hozadékon túl, tehát nagy szerepe lehetne mindennek a jelenlegi veszélyesen zárt hazai kulturális kontextus felnyitásában, amit a nemzeti kultúrakutatás vonatkozásában például egyszerre lehetne a Másikkal való találkozás traumatikus mivolta, élesebben fogalmazva „pszichopatológiája” és az allport-i kontaktuselmélet, illetve pratt-i kontaktzóna-

¹⁵ Gragger Róbert: Munkatervünk. Hegedűs Rita ford., in: *A hungarológia fogalma*: i. m., 17.

¹⁶ Klaniczay Tibor: A magyar filológia helyzete külföldön. In: *A hungarológia fogalma*: i. m., 59.

¹⁷ Vö. Inkei Péter - Tóth Veronika: *2008 - A kultúrák közötti párbeszéd éve*. Budapest, Kultúrpoint Iroda, 2008, 23-24.

elmélet szemléleti keretei felől is indítani. Ez persze csak egy a számtalan lehetőség közül, amelyek által a magyarságtudományok önértelmezésének kontextusában, illetve ami sokkal fontosabb, kontextusából kiindulva nem csak a monogenealogikus reminiscenciák oldhatók el, hanem a magyar társadalmi, nemzeti és egyéni tudatok többszörös traumatizáltságának a kidolgozása is elindítható. Peter Burke arra utaló kijelentését radikalizálva, miszerint valamennyien művelődéstörténészek vagyunk,¹⁸ azt kell mondanunk, hogy a hungarológusnak, vagy a „több mint hungarológusnak” nem csak művelődéstörténésznek, hanem a művelődés aktorának, kommunikátornak, pedagógusnak, andragógusnak és nemzetközileg jártas, professzionális kulturális szakembernek is kell lennie, a „külszolgálat” mellett legalább annyira szignifikáns magyarországi kontextusban kifejtett, nem csupán szakmai, hanem kulturális-közművelődési tevékenységgel.

A kulturális kánon folytonos diszkurzív rendezése és képviselése, a külső kontextusok igényeinek ismeretében is gyakorolt kulturális kritika érvényesítése elválaszthatatlan a kultúra ünnepeinek feltalálásától és az ezekben való tevékeny részvételtől. Fontos szempont lehet mindebben, hogy ne csak a különböző kultúrák, hanem a személyes identitás többszintűségére és különböző médiumokra való fogékonyság tényezőinek figyelembevételével a különféle kulturális területek, művészeti ágak, szakmák és specifikus jártasságok is dialogikus helyzetbe kerüljenek, a legkülönbélebb médiumok működjenek együtt élmény és ismeret egységének megalkotásában.

„Interkulturális kompetenciáról” csak az identitás sajátosságainak tiszteletben tartásával, azaz a szuverenitás politikailag és filozófiailag egyaránt újragondolt és erős koncepciójának a kidolgozását és gyakorlati érvényesítését követően beszélhetünk. A szuverenitás az, ami megalapozhatja a „feltétel nélküli vendégszeretetet” és Jacques Derrida intelmei szerint mindennek az alapja egy a monogenealogikus állásponttal szemben kidolgozott barátság-koncepció lehet. Derrida *A barátság politikája* című könyvében (*Politiques de l'amitié*, 1994) a barátság kanonikus fogalmának dekonstrukcióját, egy „eljövendő demokrácia” és a „feltétel nélküli vendégszeretet” etikájának és nem mellékesen *episztemológiájának* a kidolgozását végzi el. A szöveget az „*Ó barátaim, nincsenek barátok!*” Arisztotelésznek tulajdonított felkiáltás tagolja és a leszármazáson, családon, őshonosságon, illetve a területen alapuló demokrácia, politika és testvériség klasszikus genealogikus fogalomrendszerének dekonstrukciója szervezi. Az „eljövendő demokrácia”, „egy olyan különös demokrácia, amelyet már nem lehet egyszerűen az állampolgárságra, egy adott társadalmat nemzetállamként megszervező rezsimre redukálni”, a „feltétel nélküli vendégszeretet” pedig azt jelenti, hogy Derrida szavaival: „*Feltétel nélkül kell fogadnom a Másikat [...] megnyitom a teremtet, az otthonomat – a házamat, nyelvemet, a kultúrámat, a nemzetemet, az országomat és magamat. [...] Természetesen a feltétel nélküliség ijesztő, félelmetes. Ha így döntök, bárki beléphet a terembe, a házamba, az otthonomba, a városomba, a nyelvembe és ha azt gondolják, amit én, nevezetesen, hogy ez a [...] feltétel nélküli belépés azzal is járhat, hogy mindent átrendez, felfordít, aláaknáz, akár még el is pusztít, akkor bekövetkezhet a legrosszabb; és én nyitott vagyok erre, a legjobbra és a legrosszabbra is. De természetesen, mivel ez a feltétel nélküli vendégszeretet a barátság ezen etikájának az elferdüléséhez vezethet, feltételt*

¹⁸ A szempont egy termékeny irodalomtörténeti érvényesítését és továbbgondolását lásd Takáts József: *Módszertani berek. Írások az irodalomtörténet-írásról*. University of Jyväskylä, 2006.

*kell szabnunk e feltétel nélküiségnek: meg kell állapotodnunk e feltétel nélküli parancs és a szükséges feltétel közötti kapcsolatról, meg kell szervezni ezt a vendégszeretetet, ami törvényeket, jogokat, megállapodásokat, és persze határokat, bevándorlási törvényeket stb. jelent.*¹⁹ Mit jelenthet mindez a *magyarságtudományok önértelmezésére* nézve? Gyakran hivatkozunk egy eredetileg latin nyelvű, de a XVIII. század óta egyre inkább csak magyarul idézett szövegre, műfaja szerint *királytükörré*, amelyet egy olyan uralkodónak tulajdonít a magyar nemzeti genealogikus hagyomány, aki-ről, ha azt mondjuk *alapító*, akkor egyben elmondtunk mindent a neki tulajdonított szavakra történő hivatkozásaink szerepéről is. Évszázadok óta leggyakrabban a vendégszeretet etikája kapcsán idézzük a bölcs reflexiókat, azonban, hogy történetesen ki az, akinek a reflektivitása uralja ezt az idézést, ki az *alapító*, aki megszólal, és mi volna az az institutionális lényegiség, amit megszólalásával megalapoz, olyan kérdések, melyekre csak a filológia adhatja meg a választ.

Közhelyet mondok, ha megemlítem, hogy Szent István király Intelmeinek a hatodik, a vendégek – az egyes változatok szerint külön-különféleképpen –, jövevények, külföldiek befogadásáról vagy tartásáról, máshol gyámolításáról szóló részen illusztrálható a legszemléletesebben az egyes fordítások összefüggése azzal a politikai kontextussal, amelyben létrejöttek.²⁰ És ezáltal, ha úgy tetszik a fordítások (és minden fordítás?) „történelmietlensége” is, holott nagyon is, túlságosan is történelminek vagy legalábbis „történelmiesnek” kell tekintsük mindahányat.

A filológia (nem mono-)genealogikus válasza mindent elmond a fordítás elkerülhetetlenül és szükségképpen ideologikus mivoltáról, illetve a hatalmat megalapozó szövegek, szimbólumok, jelek legmélyebb védtelenségéről, ha úgy tetszik szeretetlenségéről, örökbe-fogadhatatlan árvaságáról, tulajdonképpen némaságáról. A hatalom beszéde csak áldozatai számára értelmezhető. Ez az egyetlen példa – hisz több mint egy példa – önmagában alkalmas alátámasztani, hogy az interkulturalitás miképpen ápol közvetlen összefüggést a fordítással, a genealógia a vendégszeretettel, a reflektivitás a kontextussal, a Másik filozófiája a nyelvészettel, a *magyarságtudományok önértelmezésének* kérdése pedig az olyan látszólag távoli kérdésekkel, mint például az „eljövendő demokrácia” vagy a „menedékvárosok” derridai koncepciója: „*a Másik nem egyszerűen a Másik, aki úgymond kívülről jön. Az egyik az egyik, én vagyok az, mindenki többé-kevésbé egyik, és mindenki többé-kevésbé azonos önmagával. [...] a Másik már belül van, és valahogyan védelmezni, fogadni kell. Magunkkal is egyezséget kell kötni a vendégszeretetről, és ez egy bonyolult, tudattalan művelet. [...] aki nem tud valamilyen módon magával egyezséget kötni a vendégszeretetről, az nem képes vendégszeretően fogadni a Másikat, ezt tanítják nekünk a görögök. Hogy magunkban kell megoldani a problémát. Ez már önmagában is egy társadalom, heterogén egyediségek sokfélesége, hogy valóban mosolyogjunk a Másikra. Mert ha háborúban állunk önmagunkkal, allergiásak lehetünk a Másikra, és ez az, ami megbonyolítja a kérdést.*”²¹

¹⁹ Bennington, Geoffrey: Politika és barátság. Beszélgetés Jacques Derridával. Lukács Anikó ford., *Replika* 2008/május, 41.

²⁰ A kérdéses kifejezések biblikus utalásrendszerére és a Biblia-fordításokkal ápoltságára is utal Dávidházi Péter: „Jövevények és zsellérek”: egy bibliai fogalompár nyomában. *Holmi* 2006/augusztus, 1033–1049, 1037.

²¹ Geoffrey i. m., 48.